

Hồi thứ mười tám

Bị Mất Huyền Võ Hồ

Nguyên Thiết Phi Long và bốn nam đệ tử phục binh ở ngoài xa theo lệnh của Giang Hào là không để một kẻ nào chạy thoát nhưng họ chưa kịp động thủ thì tất cả ba mươi mấy thuộc hạ của Tam Thánh Hội đều thọ nạn dưới đao và kiếm của Thiên Y đại sư Phi Vân Tử. Thiết Phi Long vừa đến nơi thì cung thủ nói:

- Đao pháp và kiếm thuật của đại sư, đạo trưởng quả nhiên rất phi phàm, tại hạ vô cùng khâm phục!

Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử đều mỉm cười nói mấy câu khiêm nhượng, Thiết Phi Long quét mục quang nhìn qua đương trường rồi nói tiếp:

- Thời gian gần đây Lục Vân đi lại nhiều ở địa phận Kim Lăng nên có phát hiện mấy nơi rất kì quái, đặc biệt là trên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ, hình như ở đó có nhiều nhân vật cực kỳ thần bí...

Tiểu Đào Hồng tuy bị khống chế huyết đạo không thể hành động được nhưng nàng vẫn có thể nghe thấy và nói năng bình thường. Lúc nàng nghe Thiết Phi Long nói đến Lục Vân thì nàng bất giác ngẩng đầu lên nhìn, bốn ánh mắt của hai mỹ nhân vừa gặp nhau thì lập tức lảng tránh sang nơi khác, Tiểu Đào Hồng trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

- Tam Thánh Hội lấy Đổ gia bảo làm nơi phát hiệu lệnh và cũng có nhiều cao thủ trên những chiếc thuyền hoa ở bến nước Tần Hoài. Nhưng theo tiểu nữ biết thì hình như không có người của Tam Thánh Hội trong Huyền Võ Hồ.

Lục Vân cũng lập tức lên tiếng:

- Cũng không phải người của chúng ta ở đó, những nhân vật này càng không giống người bình thường, tuy bên ngoài không có vẻ gì là những người giàu sang phú quý nhưng bọn họ ăn uống toàn sơn hào hải vị...

Giang Hào chú mục nhìn Lục Vân và tiếp lời:

- Không phải người của chúng ta, cũng không phải người của Tam Thánh Hội, vậy bọn họ là những nhân vật nào? Cô nương niên kỷ còn trẻ mà hành sự tinh minh như vậy quả thật tài năng không đợi tuổi...

Lục Vân gượng cười, nói:

- Tam công tử quá khen, theo tiểu nữ thì có thể có một lực lượng tồn tại ở Kim Lăng và Huyền Võ Hồ là một trong những nơi tập trung nhân lực của bọn họ. Những kẻ ẩn cư nơi đó nhất định là những cao thủ giang hồ, tuy nhân số không đông nhưng được chiêu đãi như bậc vương hầu khanh tướng.

Giang Hào quét mục quang nhìn qua Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử rồi nói:

- Đã có những nơi kỳ bí như vậy thì phải điều tra xem thử mới được. Đại sư và đạo trưởng thấy thế nào?

Phi Vân Tử gật đầu, nói:

- Nếu Lục Vân cô nương nói không sai thì nơi đó rất khả nghi, chúng ta phải điều tra rõ ngọn nguồn mới được!

Lục Vân tiếp lời:

- Tam công tử, nơi đó cực kỳ thanh tĩnh, một khi màn đêm buông xuống thì càng không thấy bóng hành nhân, dù khinh công cao cường đến cỡ nào cũng khó thoát khỏi tai mắt của bọn chúng. Nếu muốn đến một cách quang minh chính đại thì đương nhiên là có thể nhưng đối phương đã có sự chuẩn bị nên bọn chúng có thể ẩn thân và chúng ta sẽ chẳng điều tra được gì. Do vậy, việc điều tra nội tình ở Huyền Võ Hồ quả thật không dễ chút nào, nhưng nếu để bọn chúng rời khỏi nơi đó thì cũng khó lòng tìm ra tung tích.

Phi Vân Tử liền hỏi:

- Với cao kiến của Lục Vân cô nương thì chúng ta nên làm thế nào?

Lục Vân suy nghĩ một lát rồi nói:

- Chỉ có cách trà trộn vào thì mới có thể thực hiện được mục đích thôi.

Giang Hào liền nói:

- Trà trộn vào bằng cách nào? Nói thì dễ nhưng thực hiện thì e rằng không đơn giản.

- Tiểu nữ có cách – Lục Vân trầm ngâm một lát rồi nói tiếp – Nhưng sợ rằng cách này phải chịu vất vả một chút mới được.

Giang Hào gật đầu nói:

- Cô nương thử nói ra xem?

Lục Vân liền nói:

- Tiểu nữ biết nơi cung cấp trà rượu cho bọn chúng, do vậy chúng ta có thể giả làm người đưa trà rượu đến rồi nhân cơ hội đó ngầm điều tra...

Thiên Y đại sư lên tiếng:

- Biện pháp này tối đa chỉ có hai người thực hiện, vạn nhất bị đối phương phát hiện thì quá sức nguy hiểm. Nếu có lão nạp và đạo trưởng cùng đi thì gặp phải cường địch cũng có thể ứng phó được...

Thiết Phi Long gật đầu, nói:

- Đại sư nói chí phải, Lục Vân, tam công tử là sự kỳ vọng của Động Đình Minh chúng ta, người nên bảo vệ công tử mới được.

Lục Vân liền nói:

- Đúng vậy! Đệ tử có thể vì công tử mà chết nhưng đệ tử tự biết công lực của mình chưa đủ. Đại sư và đạo trưởng đều là nhân vật đại hiệp, nếu có hai vị đồng hành thì chẳng lo gì bất trắc xảy ra.

Tiểu Đào Hồng xen vào:

- Võ công của Giang công tử không kém gì đại sư và đạo trưởng, chư vị chớ nên đánh giá công tử quá thấp.

Lục Vân vui mừng reo lên:

- Thật thế sao? Vậy thì tam công tử phải truyền cho tiểu nữ mấy chiêu mới được.

Giang Hào gượng cười nói:

- Cũng được! Khi nào có thời gian thì tại hạ sẽ truyền thụ cho cô nương mấy chiêu.

Tuy là bối phận sư thúc của Giang Hào nhưng hai mươi năm chưa từng hội ngộ nên Thiết Phi Long cũng không biết võ công của Giang Hào đạt đến trình độ nào. Bây giờ nghe Tiểu Đào Hồng nói vậy và Giang Hào mặc nhiên thừa nhận thì lão không khỏi kinh tâm động phách, song mục tròn xoe chăm chú nhìn chàng. Bối lẽ võ công cùng đẳng cấp với Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử là có thể liệt vào hàng cao thủ đệ nhất giang hồ rồi.

Lúc này Phi Vân Tử mỉm cười nói:

- Võ công của Giang tam công tử cũng một nguồn gốc với bọn bản đạo, nếu cô nương học được mấy chiêu thì cả đời cũng dùng không hết.

Thiết Phi Long trầm nghĩ:

“Kỳ quái thật! Hòa thượng là cao tăng của Thiếu Lâm, đạo trưởng là danh kiếm Võ Đang thì tại sao lại có cùng nguồn gốc võ công với tam công tử Động Đình Minh?”.

Tuy có nhiều nghi vấn khó hiểu nhưng không tiện hỏi trong lúc này nên Thiết Phi Long đành nén lại trong lòng.

Lục Vân vén làn tóc ra sau rồi nói:

- Tam công tử và tiểu nữ có thể giả trang làm người mang trà rượu còn đại sư và đạo trưởng có thể cải trang thành du khách ngoạn cảnh. Khi chọn được thời gian thích hợp thì tất cả cùng thâm nhập tiểu đảo. Huyền Võ Hồ có tổng cộng năm tiểu đảo liền nhau, nơi rộng nhất có miếu thần hồ, bọn chúng cũng ở xung quanh ngôi miếu đó với một dãy thạch thất được xây dựng dựa theo bờ hồ.

Giang Hào mỉm cười nói:

- Được! Tại hạ sẽ cùng cô nương đưa trà rượu đến đó – Chàng quay sang nói với Thiết Phi Long – Ngũ thúc đưa ba đệ tử còn lại cùng đi nhé! Tiểu diệt cùng Lục Vân, đại sư, đạo trưởng đi Huyền Võ Hồ một chuyến mới được. Mộ Dung Trường Thanh cho rằng hắn đã thống trị được võ lâm Giang Nam nhưng không ngờ chỉ ở Kim Lăng nhỏ bé này cũng đã có nhiều lực lượng tiềm phục chờ phản kháng.

Thiết Phi Long gật đầu, nói:

- Được, Lục Vân nhớ chiếu cố tam công tử đó nhé!

Lời vừa dứt thì lão quay đầu dẫn ba đệ tử hai nam một nữ rời khỏi Chung Sơn

Tiểu Đào Hồng lên tiếng:

- Các vị định xử trí tiểu nữ thế nào đây? Hình như đã đến lúc phải có quyết định rồi đấy!

Giang Hào trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

- Cô nương có thể cùng bọn tại hạ đi Huyền Võ Hồ chứ? Tam Thánh Hội tự cường tự đại, hai đời phụ tử Mộ Dung thế gia trong mấy mươi năm luôn tồn tâm tích kế tiêu diệt võ lâm Giang Nam nhưng không ngờ phần lớn cao thủ lại tiềm ẩn ở Kim Lăng này. Thật là đèn treo cao thì chỉ chiếu sáng ở xa chứ không rọi gần.

Tiểu Đào Hồng gật đầu nói:

- Nói rất đúng, giang hồ rộng lớn vô cùng nên không phải mấy nhân vật hoặc một vài tổ chức có thể chinh phục được. Trước đây, đệ tử của Minh Nguyệt Quán luôn tự phụ nhưng không ngờ lại gặp những cao thủ như các vị, việc tiểu nữ hai, ba lần thất bại cũng không đáng nói, nhưng ngay cả Kim Bài Kiếm Thủ của Minh Nguyệt Quán cũng khó thoát khỏi họa vong thân. Nếu tiểu nữ đoán không sai thì Lê Hoa Nữ truy theo các vị đến Kim Lăng cũng đã hương tiêu ngọc nát rồi.

Phi Vân Tử chỉ khẽ gật đầu mà không nói gì thêm. Nhưng Tiểu Đào Hồng bất giác kinh hồn lạc phách, toàn thân lạnh như băng, mồ hôi tuôn ra thành giọt. Giang Hào thì thầm kêu xấu hổ và nghĩ:

“Nếu không có Đồng đại phu dùng dược vật tương trợ đột phá được giới hạn thể năng khiến cho bách độc bất xâm phạm, đồng thời để lại bí kíp truyền thụ tuyệt nghệ thì sợ rằng Giang Hào này không đối phó lại Lục cô nương chứ đừng nói đến Tiểu Đào Hồng người”.

Chợt Tiểu Đào Hồng nói tiếp:

- Nếu chư vị tin tưởng tiểu nữ thì tiểu nữ bảo đảm sẽ toàn tâm toàn lực hợp tác, nhưng tiểu nữ chỉ thỉnh cầu một điều là đừng để tiểu nữ phải đối đầu với người của Minh Nguyệt Quán.

Giang Hào liền nói:

- Mời tam cô nương hãy đi với đại sư và đạo trưởng, chuyến đi này sẽ có những biến chuyển như thế nào thì quả thật tại hạ không thể nào dự liệu được.

Lục Vân tiếp lời:

- Đại sư và đạo trưởng thanh danh quá lớn nên phải cải trang thành tục gia mới được, tam cô nương cũng nên thay đổi dung mạo, trừ phi là vạn nhất bất đắc dĩ nếu không thì chẳng cần xuất thủ khiến đối phương kinh động.

Tiểu Đào Hồng gật đầu nói:

- Đa tạ cô nương chỉ giáo!

Thế là Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử lập tức cải trang thành tao nhân mặc khách du sơn ngoạn cảnh, sau khi được Giang Hào giải huyệt thì Tiểu Đào Hồng cũng cải trang thành một trang thu sinh khôi ngô tuấn tú. Do vậy cả ba người cùng đi với nhau rất hợp nhãn, không có điểm gì khả nghi cả. Sau khi cải trang xong thì Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Tiểu Đào Hồng rời Chung Sơn trước. Giang Hào và Lục Vân phải đến nơi cung cấp rượu mua hàng hóa rồi mới đến Huyền Võ Hồ sau.

Chiều hôm đó ba người bạn Thiên Y đại sư đã thâm nhập lên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ nhưng tứ bề vắng lặng không một bóng người. Thiên Y đại sư quan sát tòa thạch thất chạy dài theo bờ hồ rồi nói:

- Phòng ốc ở đây tuy không liền nhau nhưng kéo dài mấy chục trượng, xem ra phải có đến ba chục gian phòng trở lên...

Tiểu Đào Hồng tiếp lời:

- Một người ở một gian thì có thể ở được ba chục người nhưng nếu ở chung với nhau thì có thể nơi này chứa đến trăm người như chơi. Bọn chúng ẩn cư ở đây đã nhiều năm mà Tam Thánh Hội vẫn không điều tra được manh mối gì, ngược lại Lục Vân cô nương đơn thân độc mã mà biết được bí mật này, thật là không thể không khâm phục.

Phi Vân Tử xen vào:

- Có thể trước đây bọn chúng không hư trương thanh thế, gần đây đã có chuẩn bị cho hành động nên không còn kiêng kỵ gì nữa, nhờ vậy mà Lục Vân cô nương mới phát hiện được cũng nên. Nhưng rốt cuộc bọn chúng là bằng hữu hay là địch nhân của Tam Thánh Hội?

Tiểu Đào Hồng khẳng định:

- Không thể là bằng hữu của Tam Thánh Hội được!

Thiên Y đại sư ngạc nhiên, nói:

- Cô nương tại sao không nói sớm một chút?

Tiểu Đào Hồng gượng cười rồi nói:

- Thứ nhất là giữa chúng ta, bạn và thù còn mơ hồ nên chưa chắc chư vị tin lời tiểu nữ nói. Thứ hai là khi chưa thấy tòa thạch thất này thì tiểu nữ chưa thể đoán định được.

Phi Vân Tử liền hỏi:

- Ý cô nương muốn nói là đã tìm ra chứng cứ khẳng định bọn người này không phải là người trong Tam Thánh Hội?

Tiểu Đào Hồng gật đầu nói:

- Không sai! Tam Thánh Hội có một ám hiệu bí mật, không phải là nhân vật có thân phận cao một chút thì không thể biết được. Tiểu nữ đã quan sát kỹ tòa thạch thất này và không thấy có ám hiệu đó.

Phi Vân Tử nói:

- Có thể ám hiệu được ghi lại ở nơi khác thì sao? Chúng ta phải vòng một vòng quan sát rồi mới khẳng định được.

Tiểu Đào Hồng lắc đầu nói:

- Không cần tốn công vô ích, nếu có hiệu thì nhất định đã ghi ở hướng chính diện này, nếu tiểu nữ không nắm chắc mười phần thì không dám vọng ngôn!

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Hy vọng là Giang tam công tử và Lục Vân nhẫn nại một chút, không nên cùng đối phương xung đột mới ổn thỏa.

Phi Vân Tử suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tam cô nương, làm thế nào mới có thể dẫn dụ người của Tam Thánh Hội đến nơi này cho hai bên xung đột với nhau trước? Đối với chuyện thị phi cô nương đã có chủ kiến, chọn cây mà đậu, bỏ tối ra sáng, do vậy có lẽ cô nương đã hiểu ý bản đạo? Lời hứa của Giang tam công tử vẫn có hiệu lực, sau ba tháng cô nương tự định đường đi cho mình, bản đạo và đại sư tuyệt không can dự vào.

Tiểu Đào Hồng trầm ngâm hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Giờ đây Tiểu Đào Hồng đã chết rồi, tam cô nương cũng đã vùi xương ở Chung Sơn rồi nên chỉ còn lại Phương Tú Mai là thực danh của tiểu nữ thôi. Do vậy, tiểu nữ tuyệt đối không thể động thủ với người của Minh Nguyệt Quán, tốt nhất chư vị đừng để tiểu nữ phải gặp mặt bọn họ.

Phi Vân Tử gật đầu, nói:

- Được! Phương cô nương có thể đeo mặt nạ để xuất hiện trên giang hồ bằng một con người mới.

Tiểu Đào Hồng (từ nay được xem là Phương Tú Mai) lắc đầu nói:

- Không cần đạo trưởng lo lắng, thuật dịch dung của tiểu nữ không phải tầm thường, nếu song phương gặp nhau mà tiểu nữ không lên tiếng thì tuyệt đối sự phụ của tiểu nữ cũng không thể nhận ra.

Thiên Y đại sư liền nói:

- Lão nạp chúc mừng Phương cô nương thoát thai hoá cốt làm một con người mới.

Phương Tú Mai gượng cười, nói:

- Chớ ép tiểu nữ nói quá nhiều, hiện tại tiểu nữ là một tiểu thư sinh theo hầu nhị vị và cũng là một nam tử hán đại trượng phu mà! Nếu để đối phương nghe được giọng của tiểu nữ thì bọn chúng sẽ sinh nghi đấy!

Ngừng một lát, nàng hạ thấp giọng nói:

- Đồ gia bảo cũng là một phân hội của Tam Thánh Hội, ở đó còn có một vị phó phân hội chủ canh phòng. Tiểu nữ tin là hấn đã chuyển tin tức về tổng hội rồi, tuy không thể giả trình tường tận nhưng không còn một người sống sót quay về thì quả thật là một đại sự với Tam Thánh Hội. Hiện tại ba vị hội chủ cũng đang tập trung một nơi, những cao thủ trong hội cũng có mặt bên cạnh, nếu bọn họ xuất toàn lực truy sát thì tạm thời các vị không thể phân tán. Khả năng truy tìm tung tích của sư phụ tiểu nữ có thể nói là thiên hạ đệ nhất, chỉ cần bị phát hiện hành tung thì tuyệt đối không có cơ hội thoát khỏi thị tuyến của bà ta...

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Phương cô nương, lẽ nào chúng ra không có cách tiềm tung ẩn tích sao?

- Đương nhiên là có, tiểu nữ sẽ phối mấy loại dược vật cho các vị nhưng tiểu nữ không thể nói ra phương thức này, tuy tiểu nữ cảm thấy Tam Thánh Hội tội ác cao như núi, là nguồn gốc của loạn lạc võ lâm nhưng quả thực tiểu nữ không thể bán rẻ Minh Nguyệt Quán.

- Đúng! Dù sao thì Minh Nguyệt Quán cũng có hàm ân dưỡng dục cô nương nên không thể trong một lúc mà phản bội lại tất cả. Việc cô nương phối chế dược vật thoát khỏi sự truy tung của lệnh sư thì bản đạo và đại sư cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Lúc này Giang Hào và Lục Vân đã hoàn tất việc chuyển giao trà rượu và trở ra, một hắc y đại hán đứng ngay cổng nhìn hai người hồi lâu rồi mới quay vào trong đóng chặt cổng lại. Phương Tú Mai quan sát tình thế một lúc rồi khẽ:

- Không biết Giang Hào và Lục Vân có lộ sơ hở gì không mà hình như đối phương đã nghi ngờ rồi. Đi! Chúng ra đến bến nước ngồi uống rượu để tiện theo dõi hành động của bọn họ hơn.

Thiên Y đại sư thâm nghĩ:

“Xem ra giang hồ đầy âm mưu quỷ kế, người xuất gia trong lòng có phật nên phản ứng không nhanh nhạy bằng người trên giang hồ rồi”.

Phi Vân Tử cũng cảm thấy tình thế có vẻ khác thường nhưng lão chưa xác định được nên chưa nói ra, do vậy cả ba đều hành sự theo chủ kiến của Phương Tú Mai.

Ba người liền bước đến bến nước mà gọi trà rượu ngồi uống một cách ung dung nhàn nhã. Còn Giang Hào và Lục Vân vốn tưởng hòa thượng và đạo sĩ sẽ truy theo nên có thể thương lượng sớm hơn một chút về những cảnh quan và nhân vật mà chàng vừa mục kiến, nhưng không ngờ bọn họ lại đến bến nước uống rượu nên chàng và Lục Vân đành lên thuyền. Đây là một chiếc thuyền nhỏ thuê ở bờ bên kia nên hai người đành phải tự chèo đi.

Thuyền ra gần được giữa hồ thì Lục Vân khẽ nói:

- Tam công tử không nên quay lại nhìn, nhất định bọn họ đã phát hiện tình hình khả nghi nên cố tình lưu lại quan sát đó thôi. Chúng ta qua bờ bên kia trước rồi hãy tìm cách sắp đặt chuẩn bị ứng phó mới được.

Lúc này có hai bóng người bỗng nhiên tung lên không rồi lướt đi trên tường rào của thạch thất, động tác vừa nhanh vừa khéo léo nên khó nhận ra được.

Tuy nhiên nhãn lực của Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử đã vào hàng nhất phẩm nên có thể mục kiến rất rõ ràng. Hai lão đều trông thấy hai bóng người này mặc thanh bào, sau khi vượt qua tường rào thì lập tức lên một chiếc thuyền nhỏ chèo đi như tên bắn đuổi theo thuyền của Giang Hào và Lục Vân.

Thiên Y đại sư lắc đầu, nói:

- Nếu động thủ dưới nước thì quả thật lão nạp không thể trợ giúp gì được, Giang Tam công tử vốn thiện nghệ về thủy chiến nhưng không rõ Lục Vân cô nương như thế nào?

Phi Vân Tử liền nói:

- Chỉ nhìn vào động tác chèo thuyền thành thực của cô ta thì đủ biết khả năng thủy chiến của cô ta không phải là hạng tầm thường rồi. Xem kìa! Hình như thuyền của Giang Hào đã tăng tốc, xem ra những kẻ đuổi theo sẽ không làm gì được bọn họ rồi. Quả nhiên chiếc thuyền của Giang Hào và Lục Vân đột nhiên tăng tốc như hành vân lưu thủy, tốc độ không kém chiếc thuyền đuổi theo, chớp mắt hai người đã vào đến bờ. Khi chiếc thuyền truy theo gần cập bờ thì Giang Hào và Lục Vân đã sớm mất hút tông tích. Hai thanh bào nhân không quay lại mà cũng lập tức lên bờ đuổi tiếp.

Phi Vân Tử thấy vậy thì liền nói:

- Lẽ ra bọn chúng phải quay lại hỏi bảo mới đúng, tại sao lại tiếp tục truy tung một cách khá mạo hiểm như thế?

Phương Tú Mai nói:

- Điều đó rõ ràng trong thành Kim Lăng rõ ràng cùn có người của bọn chúng nên không cần quay lại hồi báo.

Thiên Y đại sư xen vào:

- Bọn chúng có thể dùng bồ câu đưa thư để thông báo tin tức cho nhau.

Phương Tú Mai lắc đầu nói:

- Nếu dùng bồ câu đưa thư thì nhất định đã bị người của Tam Thánh Hội phát hiện ra nơi bọn chúng tiềm ẩn từ lâu rồi.

Thiên Y đại sư quét mục quang nhìn xung quanh rồi nói:

- Nếu chúng ta không vào thạch thất điều tra thì cũng nên rời khỏi nơi này thôi.

Hòa thượng vốn sợ nước nên ở trên một tiểu đảo giữa hồ, xung quanh đều có nước bao bọc nên lòng không khỏi phập phồng bất an. Thế nhưng Phương Tú Mai vừa gọi chủ quán tính tiền rượu thì phát hiện xung quanh đã có bốn người bao vây rồi. Bốn nhân vật này xuất hiện một cách lặng lẽ, hình như Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử đã phát hiện từ sớm nhưng hai lão vẫn giữ thái độ thản nhiên ung dung như không có chuyện gì. Tuy nhiên, có thể nói là khinh công của bốn nhân vật này cũng vào hàng hiếm thấy trên giang hồ.

Phương Tú Mai thanh toán tiền xong thì chậm rãi đứng lên và nói:

- Nhị vị lão gia, chúng ta đi thôi!

Nói đoạn nàng quay người bước ra khỏi tửu quán, khi đến gần thanh y nhân cản đường thì nàng thản nhiên mỉm cười nói:

- Xin đại gia nhường đường cho!

Thái độ của nàng tỏ ra bình tĩnh dị thường, tựa hồ như chẳng biết là tai họa sắp giáng xuống đầu vậy. Nhưng thật bất ngờ là thanh y nhân chậm rãi lùi một bước qua trái để nhường lối đi. Tình thế tiến triển thật bất ngờ, rõ ràng thái độ của đối phương là muốn đối đầu nhưng khi đối mặt xung đột thì bỗng nhiên lại tránh đi, điều này khiến cho hòa thượng và đạo sĩ không biết đâu mà lường.

Đại hòa thượng là nhân vật có võ công cao cường nhất nhưng kinh nghiệm giang hồ lại ít nhất, đặc biệt trong tình thế lâm địch như thế này thì cần phải có nhân vật lão luyện giang hồ mới phán đoán được dụng ý của đối phương. Phương Tú Mai cũng không biết thâm ý của đối phương muốn gì nhưng nàng đã có đối sách. Người lui thì ta tiến, do vậy nàng bạo gan bước thẳng lên trước.

Phi Vân Tử thì tự hỏi trong lòng, tại sao bọn chúng lại thay đổi chủ ý? Phải chăng có người ngầm chỉ huy, hoặc là bọn chúng không tìm ra sơ hở gì? Hay chẳng bọn chúng không muốn xuất thủ với kẻ vô danh để tạm thời không bị bại lộ thân phận? Lòng đang suy nghĩ nhưng chân thì bước theo sát phái sau Phương Tú Mai, Thiên Y đại sư cũng bám theo cùng. Hiện tại hai lão đều trong thân phận hai nhân vật tao nhân mặc khách nhàn du ngoạn cảnh nên càng không muốn để đối phương phát hiện ra chân tướng, vì thế cả hai đều giả vờ tăng tốc bước nhanh theo Phương Tú Mai một cách vất vả.

Quả nhiên bốn kẻ bao vây đều thấy bước đi của hai lão không giống người biết võ công nên bất giác chúng nhìn nhau mỉm cười. Lúc này bọn Thiên Y đại sư đã đến bến thuyền, Phương Tú Mai vẫy lão nhân trên một chiếc thuyền lớn và nói:

- Thuyền đại bá đưa bọn ta qua bờ bên kia nhé!

Lão nhân cho thuyền cập vào bờ ngay và ba người tức tốc lên thuyền. Chiếc thuyền từ từ quay mũi ra giữa hồ và tốc độ cũng từ từ tăng lên. Đột nhiên Phương Tú Mai cảm thấy có sự hiếu kỳ với lão nhân chèo thuyền bèn mỉm cười nói:

- Lão bá chèo thuyền ở Huyền Võ Hồ này bao lâu rồi?

Trước đây kiến văn của nàng cũng rất nông cạn nhưng qua ba tháng trà trộn ở đào hoa viện, nàng thu hoạch không ít những kinh nghiệm giang hồ. Chỉ ba tháng sống giữa chốn gian nan nữ trá với hàng trăm trò lừa lọc những kinh nghiệm của nàng bằng bốn năm năm hành tẩu giang hồ

Lúc này nghe lão nhân chèo thuyền nói:

- Lão hán năm nay đã ngoại ngũ tuần và đã hành nghề chèo thuyền tại đây trên bốn mươi năm rồi. Tại Huyền Võ Hồ có mấy chỗ nước xoáy hoặc đá ngầm, lão hán đều rõ như lòng bàn tay.

Nghe nói dưới hồ có nước xoáy và đá ngầm thì Hòa thượng, đạo sĩ và Phương Tú Mai đều sững người, cả ba bất giác quét mục quang nhìn quanh với hy vọng là có thể phát hiện được điều gì đó. Nhưng chỉ thấy hồ nước bằng phẳng không chút dị dạng, chỉ có những làn sóng nhỏ lăn tăn theo làn gió thổi nhẹ qua mà thôi. Phi Vân Tử thầm nghĩ:

“Huyền Võ Hồ có diện tích không lớn lắm, nước chủ yếu là tích tụ từ nước mưa thì làm sao có nước xoáy, lão chèo thuyền này nói những lời nguy ngôn đó là có dụng ý gì?”.

Đối diện với hiểm trá trên giang hồ nên người xuất gia cũng không thể không sinh lòng đa nghi. Tuy nhiên, Phi Vân Tử chỉ nghĩ trong lòng mà không nói ra.

Phương Tú Mai trầm ngâm một lát rồi nói:

- Còn một chuyện nữa rất đáng sợ, chẳng hay lão bá không biết hay là không dám nói ra?

lão nhân ngạc nhiên hỏi?

- Là chuyện gì?

Phương Tú Mai chậm rãi nói:

- Cường đạo! Trên tiểu đảo giữa hồ có cường đạo. Vừa rồi bọn tiểu nữ ngồi uống rượu trong tửu quán ở bến nước thì có bốn thanh y nhân đột nhiên hiện xuất khiến cho hai vị lão nhân gia này mất hết tửu hứng phải vội vàng bỏ đi. Phong cảnh nơi này tuyệt đẹp, tao nhân mặc khách thường tới lui du ngoạn, thế mà tại sao lại dung túng cho những kẻ như vậy tồn tại chứ?

Lần này thì lão nhân chèo thuyền không trả lời, dường như lão sợ nói nhiều sẽ chuốc họa vào thân vậy. Tuy nhiên Phương Tú Mai không muốn bỏ qua, nanngf nói tiếp:

- Thiết nghĩ lão bá sống ở đây đã lâu nên thừa hiểu hành vi hung tàn của bọn cường đạo đó nhưng vì sợ nên không dám nói ra phải không?

Rõ ràng lời này có ý khích tướng. Quả nhiên thần sắc lão nhân chèo thuyền chột biến lúc trắng lúc hồng, nhưng cuối cùng lão cố gắng trấn định tinh thần tiếp tục chèo thuyền đi như không nghe thấy gì. Chính ngay lúc này Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử đều nhìn thấy một điểm là trâm phạm của lão nhân chèo thuyền này rất là khả nghi. Trông như một cao thủ thâm tàng bất lộ chứ không phải là một nhân vật đơn giản, vì qua một chút xúc động vừa rồi mà song mục lão ta đã loé sáng như điện chớp và cũng rất nhanh chóng hồi phục lại như thường. Sự biến đổi này diễn ra cực nhanh nên Phương Tú Mai không kịp nhận ra, đại Hòa thượng sau khi phát hiện ra điều đó thì luôn thâm niệm phật hiệu và thầm cầu khẩn:

“Trăm ngàn lần xin chớ để xảy ra trận động thủ trên hồ, xin phật tổ độ trì cho đệ tử qua đến bờ an toàn!”.

Phương Tú Mai đang hồi đắc ý, nàng cảm thấy không nên để mất thời gian mà phải khai thác tin tức từ lão nhân này mới được, do vậy nàng mỉm cười rồi nói tiếp:

- Lão bá sinh sống ở trên hồ này nên không tiện đắc tội với bọn chúng rồi...

lão nhân không nhin được nên cười nhạt nói:

- Tiểu cô nương hồ ngôn loạn ngữ gì vậy? Lão phu sinh sông sở Huyền Võ Hồ này là dựa vào bản lĩnh của mình, không kẻ nào có thể ức hiếp lão phu được. Giữa lão phu

và bọn cường đạo mà tiểu cô nương vừa nói không có quan hệ gì với nhau nhưng khách nhân đã lên thuyền thì tất nhiên là có quan hệ với lão phu. Lão phu tự quét tuyết trước cửa ngõ nhà mình, không quản đến chuyện người khác, nhưng người khác cũng đừng xen vào chuyện của lão phu.

Lúc này chiếc thuyền cũng đã cập vào bờ, Phương Tú Mai ngẩng đầu nhìn lên thì bất giác rùng mình. Cách bờ hồ gần hai trượng có hai người mặc thanh bào đang đứng, trông vóc dáng giống như hai kẻ truy theo Giang Hào và Lục Vân, có lẽ bọn chúng bị cắt đuôi nên mới quay trở lại.

Phương Tú Mai liền quay sang lão nhân chèo thuyền:

- Lão bá, hình như là phiền phức đã đến rồi thì phải?

Lão nhân chèo thuyền thản nhiên nói:

- Chư vị đã rời thuyền rồi thì chuyện không quan hệ tới lão phu nữa, mời các vị lên bờ thôi.

Phương Tú Mai giả vờ kinh khiếp nói:

- Nếu bọn tiểu nữ không rời thuyền thì sao? Lão bá có thể bảo vệ cho bọn tiểu nữ không?

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Lão phu có thể tận lực nhưng sợ rằng khó có thể bảo vệ các vị không bị hao tổn gì, sự thực ba vị đều là cao thủ cả. Đặc biệt là vị tiểu cô nương giả nam trang này cơ trí quả nhiên hơn người, suýt chút nữa thì lão phu bị qua mặt rồi.

Thiên Y đại sư lên tiếng:

- Lão ta đã không thể bảo vệ được thì chúng ta lên bờ thôi!

Lời chưa dứt thì Thiên Y đại sư đã sải bước phóng lên bờ.

Lão nhân chèo thuyền kinh hãi thầm nghĩ:

“Trình độ khinh công quả nhiên phi phàm, chỉ một bước nhảy mà có thể vượt qua khoảng cách hai trượng, thật là một nhân vật lợi hại ít thấy. Nếu không có nội công thâm hậu thì sợ rằng khó thực hiện được”.

Lúc này hai thanh bào nhân đã tiến đến gần nhưng Thiên Y đại sư vẫn giữ được khoảng cách giữa song phương là ba thước. Đặc biệt hai phương vị của đối phương đều có ý án ngữ đường đi, trừ phi quay lại thuyền thì đi bất cứ hướng nào đều có thể bị ngăn cản. Phi Vân Tử và Phương Tú Mai cũng chậm rãi lên bờ, đạo sĩ đứng sau hòa

thượng quan sát hai thanh bào nhân thì thấy niên kỷ bọn họ đều vào khoảng trung niên tức là tương đương với bốn bốn thanh y nhân ở bến nước lúc nãy.

Phi Vân Tử quan sát một lúc rồi khẽ nói với Hòa thượng:

- Lần này chúng ta không cần phải động thủ, trừ phi bọn chúng có trợ thủ đến ứng phó.

Lúc này lão nhân chèo thuyền đã hướng mũi thuyền ra giữa hồ, chiếc thuyền chậm rãi rời bến. Hai thanh bào nhân vẫn tỏ ra thản nhiên vô cùng, cả hai nhìn nhau mỉm cười rồi từ từ bước về phía Thiên Y đại sư.

Phi Vân Tử trầm nghĩ:

“Thân phận của bọn chúng chưa điều tra rõ ràng, một khi động thủ vấy máu thì chẳng phải là thêm kẻ thì sao? Vả lại, nếu vì chuyện này mà bọn chúng liên kết với Tam Thánh Hội thì thật là đại họa khó lường”.

Nghĩ vậy nên lão cất bước lên trước và nói:

- Nhị vị xin hãy nghe tại hạ nói một lời được chứ?

Vừa nói Phi Vân Tử vừa khom người hành lễ, động tác và thái độ tỏ ra rất hòa nhã và không kém phần tôn kính đối phương. Hai thanh bào nhân đưa mắt nhìn nhua như hội ý, một lát sau nhân vật bên trái lên tiếng:

- Đó là chuyện gì? Mau nói ra đi!

Phi Vân Tử chậm rãi nói:

- Bọn tại hạ tuy có luyện vài năm võ công nhưng chẳng qua là chỉ để giúp thân thể tráng kiện sống lâu mà thôi. Vả lại hiện nay võ lâm Giang Nam đều nằm trong sự thống trị của Tam Thánh Hội nên bọn tại hạ đâu dám múa rìu qua mắt thợ.

Thanh bào nhân bên trái lạnh lùng nói:

- Tam Thánh Hội có thể hù dọa người khác nhưng với bọn ta thì đừng hòng.

Phi Vân Tử liền tiếp lời:

- Đúng vậy! đúng vậy! Bọn tại hạ cũng không phải là người của Tam Thánh Hội.

- Thế các vị đến nơi này làm gì?

- Không dám giấu nhị vị, thế lực của Tam Thánh Hội càng ngày càng bành trướng vô cùng bá đạo nên bọn tại hạ muốn tìm nơi thanh tĩnh ngâm thơ uống rượu, chẳng ngờ lại mạo phạm đến chư vị, thật là muôn phần đắc tội.

- Thế hai kẻ hóa trang thành người đưa trà rượu đến là những nhân vật nào?

- Có lẽ đó là người của Tam Thánh Hội cũng nên. Hiện nay ngoài Tam Thánh Hội ra thì ai còn dám điều binh khiển tướng nữa chứ?

- Chỉ cần không có dụng tâm thì Huyền Võ Hồ cũng không cấm chỉ bất cứ nhân vật nào!

Thanh bào nhân nói hết câu thì phát tay một cái, cả hai cùng phi thân xuống chiếc thuyền nhỏ rồi tức tốc chèo đi.

Thiên Y đại sư bước lên nói với Phi Vân Tử:

- Cao minh! Đạo huynh quả nhiên là có miệng lưỡi của Tô Tần - Trương Nghi, chỉ vài câu nói, không những giải được một trận ác chiến trước mắt mà còn nêu được tội danh của Tam Thánh Hội. Xem ra tâm bịnh giữa bọn chúng càng kết càng thâm rồi.

Phi Vân Tử nói:

- Vẫn còn thiếu một mối hỏa nữa, việc này có lẽ phải nhờ Phương cô nương mới được!

Phương Tú Mai liền nói:

- Tiểu nữ nghĩ lúc này đã có bồ câu đưa tin về Tổng hội rồi nhưng ba vị Tổng hội chủ có đích thân đến hay không, cần phải xem nội dung truyền bảo rồi mới quyết định.

Phi Vân Tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Theo cô nương thì có nên dẫn dụ ba vị Tổng hội chủ và đại quân chủ lực đến nơi này hay không? Nếu như vậy thì kết quả sẽ như thế nào?

Phương Tú Mai trả lời ngay:

- Chỉ cần một bộ phận nhân thủ đến đây cũng có thể gây ra một trường ác chiến rồi. Nghe khẩu khí của hai thanh bào nhân vừa rồi thì hình như bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng dụng tâm của đạo trưởng chỉ là điều tra thân phận lai lịch của bọn họ mà thôi.

Phi Vân Tử gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Nhưng nếu đích thân ba vị hội chủ soái lãnh đại binh đến thì sao?

Phương Tú Mai lắc đầu nói:

- Không phải vì mấy người tử thương mà có thể dẫn đến một trường đại ác chiến. Tam Thánh Hội sẽ điều tra rõ ngọn nguồn, nếu phía sau những kẻ trên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ kia còn có cao nhân thì tất sẽ bị truy tìm cho đến khi xuất hiện.

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Ý cô nương muốn nói những kẻ trên tiểu đảo kia không phải là đối thủ của Tam Thánh Hội chăng? Lão nạp nghĩ khác đấy, tuy chưa vào tận nơi điều tra nhưng từ những điều mục kiến được thì lão nạp thấy trong những gian thạch thất đó ngút ngàn sát khí, tuyệt nghệ của bọn người này cũng tuyệt đối không dưới ba vị hội chủ Tam Thánh Hội. Đây cũng là điều khiến lão nạp sau nhiều lần suy nghĩ phải quyết định tạm thời không gây sự với bọn họ.

Phi Vân Tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện thế nào để hạ hồi phân giải bây giờ chúng ta đến Nam-Bắc Đại hành xa xem thử bọn Giang Hào ra sao rồi!

Lời chưa dứt thì lão đã cất bước đi trước. Thiên Y đại sư và Phương Tú Mai lần lượt theo sau. Thế nhưng ba người vừa ra đến đường quan đạo thì thấy có một tiểu cô nương tay mang giỏ tre đi ngược lại, khi đến gần tiểu cô nương khẽ nói:

- Tiểu nữ là Lục Vân, xin chư vị theo sau tiểu nữ mà đi.

Cả ba người đều bất giác kinh ngạc và không khỏi khâm phục tài hóa trang của Lục Vân, chỉ trong thoáng chốc nàng đã thay đổi thành một thân phận khác rồi. Tuy nhiên, đang giữa thanh thiên bạch nhật nên ba người lập tức trấn định tinh thần, rồi rẽ bước theo Lục Vân đi vào một hẻm nhỏ. Sau mấy đoạn quẹo trái rẽ phải thì đến một trang viện. Lục Vân đẩy cửa bước vào trong.

Phương Tú Mai là người vào sau cùng, nàng cài cửa lại rồi khẽ nói:

- Nơi này có thể đàm đạo được sao?

Lục Vân liền nói:

- Mời chư vị ra phía sau, trong nhà thất đã sẵn trà rượu, tam công tử cũng đang ngồi chờ các vị. Nơi đó có thể vừa ngồi ăn uống vừa đàm đạo.

Nói đoạn nàng bước vào hậu trường, qua hai dãy hành lang thì thấy xuất hiện một gian nhà thất, Giang Hào đang ngồi đợi bên bàn rượu. Sau khi mọi người an tọa, Lục Vân rót rượu cho khách xong thì ngồi xuống cạnh Phương Tú Mai và thấp giọng:

- Hai thanh y nhân đó đuổi rất gấp nhưng do tiểu nữ thành thạo địa hình nơi này nên mới thoát khỏi sự đeo bám của bọn chúng.

Phương Tú Mai cau mày hỏi:

- Bọn họ là ai? Không quan hệ với chúng ta lại không quan hệ với Tam Thánh Hội phải chăng bọn họ cũng là một lực lượng tiềm phục ở Kim Lăng chờ cơ hội hành động?

Lục Vân nói:

- Bọn tiểu nữ đã phát hiện bọn chúng từ năm trước và đã ngấm ngấm điều tra suốt một năm qua nhưng cũng chỉ biết được những kẻ sống trên tiểu đảo thôi.

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Vừa rồi Lục Vân cô nương và tam công tử đưa trà rượu vào mật thất mà có phát hiện được nhân vật nào khả nghi không?

Lục Vân đáp:

- Thiếu chủ nhân thân phận tôn quý nên không tiện nhòm ngó, còn tiểu nữ thì khác, những gì có thể thám thính được là không bỏ qua. Nhưng bọn chúng bố phòng rất nghiêm mật, vị trí của bọn tiểu nữ đứng lại không nhìn thấu qua kẽ hở cửa sổ, thừa biết là bên trong có người nhưng không thấy được hình dáng.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Những nhân vật như thanh y nhân có đông không? Cô nương có đoán được thân phận của bọn chúng không?

Lục Vân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tiểu nữ chỉ trông thấy mười hai tên nhưng có thể còn nhiều hơn nữa, tất cả bọn này tuổi tác tương đồng với nhau, đều ở khoảng tứ tuần. Rõ ràng số nhân thủ này đã luyện võ công qua một thời gian khá dài. Hiện tại hình như bọn chúng đều đã xuất sư và lãnh trọng trách bảo vệ những gian thạch thất đó.

Phi Vân Tử gật đầu, nói:

- Theo bản đạo thì bọn chúng luyện võ từ những sư môn khác nhau nhưng qua cách ăn mặc thì rõ ràng bọn chúng là một tổ chức thống nhất, có quy củ chặt chẽ.

Lục Vân nói tiếp:

- Trước khi tiểu nữ rời tiểu đảo, tiểu nữ quyết định mạo hiểm vòng qua một gian thạch thất và ghé nhìn qua cửa sổ.

Phương Tú Mai liền hỏi:

- Cô nương thấy được những gì?

Lục Vân chậm rãi đáp:

- Tiểu nữ trông thấy một lão nhân tóc bạc như tuyết xoa quanh người, đang lúc tiểu nữ định tìm cách xem rõ tướng mạo người này thì bị phát hiện nên đành lui bước.

Phi Vân Tử khẽ thở dài rồi nói:

- Bần đạo có nghe trên giang hồ có hai nhân vật như vậy nhưng đó là chuyện từ rất lâu rồi. Trương tam gia lịch duyệt giang hồ nên có khả năng cũng biết chuyện này.

Giang Hào lên tiếng:

- Đã đi mời tam thúc rồi, nếu không có việc gì quan trọng thì tam thúc sẽ đến ngay thôi. Trước mắt có thể khẳng định bọn người này không quan hệ với Tam Thánh Hội nhưng rốt cuộc bọn họ là ai? Phải chăng là người của Thiên Thủ Phi Dao Đường Hồng? Có điều Giang mỗ không hiểu là giang hồ rộng lớn như thế, bọn họ đều là cao thủ mà tại sao lại tập trung trong thành Kim Lăng này?

Thiên Y đại sư nói:

- Có khả năng bọn họ tiềm ẩn từ rất lâu, khi Mộ Dung thế gia tranh bá ở Giang nam thì bọn họ ẩn cư ở Kim Lăng rồi cũng nên xem ra dụng tâm ẩn cư nơi này của bọn họ không quan hệ đến bá nghiệp giang hồ của Mộ Dung thế gia.

Phương Tú Mai tiếp lời:

- Trong chuyện này tất có nguyên nhân đặc biệt, chỉ đáng tiếc là tiểu nữ sinh sau đẻ muộn nên không thể hiểu được biến động của giang hồ mấy mươi năm trước. Tuy nhiên tiểu nữ còn nhớ sư phụ có nói một câu: “Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương thu nhập nhiều trân bảo của võ lâm và có khả năng những bảo vật này sẽ tái xuất hiện trên giang hồ”. Liệu điều đó có quan hệ đến những người tiềm cư ở Kim Lăng này không.

Sự thực truyện này Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử còn hiểu rõ hơn Phương Tú Mai rất nhiều nhưng hai lão không nói dám nói ra mà thôi. Bởi lẽ cả hai đều sợ một khi nói ra bảo vật võ lâm thì sẽ kinh động nhân tâm, lời đồn đại càng nhiều thì ảnh hưởng đến lòng tham của con người càng lớn, như vậy có thể làm cho giang hồ trở nên loạn lạc đầy sóng gió mà không thể nào khống chế được...

- o O o -